

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

REDIGERET AF

JOHANNE MEYER.

Nr. 21.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 27. Maj 1894.

VII. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Vielsesformularen.

Det er ganske naturligt, at der med Kvindernes større Oplysning og Selvstændighed er kommen Lys over mange Samfundsspørgsmaal og blandt disse ogsaa over den ældgamle Vielsesformular, der endnu bruges her i Norden. Det latterlige Skær, for ikke at sige noget værre, som den kaster over Kirken, er hverken heldigt for denne eller for dem, der endnu benytter kirkelig Vielse.

I Norge, Sverig og Finland har Kvindeforeningerne taget stærkt fat paa denne Sag. De synes at føle det som deres Pligt at fremtvinge en Reform paa Kirkevielsens Omraade.

Her i Danmark har Kvinderne ikke offentligt ladet høre fra sig om denne Sag, siden Pauline Worm i 1878 deltog i en Debat om borgerlig Vielse, hvor hun i „Kirketidende“ med de stærkeste Ord angreb den Formel, der benytter jødiske Ord, talt for 2,000 Aar siden til orientalske Kvinder, og gør disse til Regel for Kvinder i Norden.

Pauline Worm var den Gang en enlig Røst, og heller ikke nu senere har Kvinder offentligt udtalt sig om Sagen. De enkelte frisindede unge Kvinder har foretrukket at lade sig borgerligt vie og saa lade Kirken selv om sine Reformers. Kvinderne i de andre nordiske Lande gaar derimod ind i Kirken og hugger ned med drabelig Haand paa den gamle, forældede Formular. Og hvad der ikke forundrer os ganske lidt, er, at en Kvinde i Norge, som undertegner sig „Hustru“, har faaet Ordet i et luthersk Tidsskrift for ret skarpe Udtalelser. Forfatteren finder det latterligt, at, da man endelig tog fat paa Vielsesformularen, og 7 af Kirkens vise Fædre anstrængte deres kloge Hoveder, saa naaede de dog med al

deres Klarhed og Dygtighed ikke til andet end at borttage „Tornene og Tidslerne“ for Manden i Ægteskabet, men hele den tunge Syndebyrde, som der bliver lagt paa Kvinden, den lod de staa. Man borttog nemlig de bekendte Ord af Moses: „Efterdi du lød din Hustrus Røst og aad af det Træ, om hvilket jeg bød dig og sagde“ o. s. v., lige som man ogsaa borttog de Ord af Paulus til de Efeser, 5te Kapitel: „— idet han rensede den formedelst Vandbadet i Ordet, for at han selv maatte beskikke sig en Lørlig Menighed, som ikke har nogen Plet eller Rynke“ o. s. v.

Den norske Forfatterinde siger: Det reviderede Ritual har netop bibeholdt de Udtryk og Vendinger, som mest krænker Kvindens Følelse af Menneskeværd, idet der indpræntes Hustruen en Underdanighed under Manden, der giver denne Anledning til at paaberaabe sig en Ægteskabsret til at øve Brutalitæt mod Hustruen. Det saarer den kvindelige Blufærdighed ved Ord, hvis Anstødelighed det er overflødigt her at paapege nærmere, da Ritualet i saa Henseende taler tydeligt nok for sig selv. Det taler saa tydeligt, at, som bekendt, endog Præster finder sig beføjet til at læmpe paa de værste Steder, og at flere paa Grund af det kirkelige Vielsesritual lader sig borgerlig vie. Og det dømmes ogsaa tilstrækkeligt af de kirkelige Vielsesritualer i andre Lande, der synes at burde have tjent Revisionskomiteen til Mønster, og som synes at maatte overbevise enhver om, at det ikke er af Hensyn til den lutherske Kirke, at vort Vielsesritual er gjort saa bedsk for os Kvinder. Heller ikke synes det, som om Revisionskomiteen har fundet de antydende Udtryk og Vendinger begrundede i Hensynet til Ægteskabet selv, siden Kirkens Styrelse har udarbejdet et Ritual for borgerlig Vielse,

som er saa smuks, at det alene med Tilføjelse af et eller flere Skriftsteder burde kunne være fuldt tjenligt ogsaa ved kirkelig Vielse.“

Man ser altsaa, at Kvinderne er stærkt fremme i Norge for en Forandring i Vielsesformularen.

I Finland har Kvindeforeningen „Unionen“ udgivet et Foredrag om det samme Æmne, et Foredrag, som er holdt af Adelaide Ehrenrooth.

Heller ikke hun finder Vielsesformularen tidssvarende; thi, siger Forfatteren, da Paulus talte, som han gjorde, til Kvinden, saa maa man erindre, at det var til den orientalske Kvinde, der i den Tid levede i dyb Uvidenhed og Fornedrelse som Mandens Slavinde. For disse Kvinder kunde det ikke være stødende, thi i det daværende Samfund var den stærkeres Ret anerkendt.

Pauli Ord kan dog ikke være gældende for alle Tider, og hvorledes kan jødiske Former vedblive at være gældende for kristne Kvinder i det 19de Aarhundrede?

Naar der paapeges, at Manden er Kvindens Hoved, som Kristus er Menighedens, der satte sit Liv til for den, da vil dog Manden næppe tro sig forpligtet til at gaa i Døden for sin Hustru; derimod maa Hustruen i bogstavelig Forstand gaa i Døden for de Pligter, som Ægteskabet paalægger hende. Heller ikke kan det tænkes, at et Forhold, der indgaas af Kærlighed mellem Mand og Kvinde, skulde forvandle hende til et viljeløst Væsen, der stilles som et lydigt Offer prisgiven til Manden. Desuden mener Adelaide Ehrenrooth, at selv den sandeste og mest oprigtige Kærlighed mellem Ægtefæller kan ikke forvandle dem til „ét Kød“, som er det Udtryk, der bruges i Vielsesformularen, og hun undrer sig over, at Kirken ikke har forstaaet at gøre et mere skønsomt